

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

หลักสุจริตกับความคุ้มกันของผู้ตรวจการแผ่นดินไทย
จากความรับผิดทางแพ่ง

ชื่อผู้เขียน

วสันต์ เทพมณี

หลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง ศรีสมวงษ์

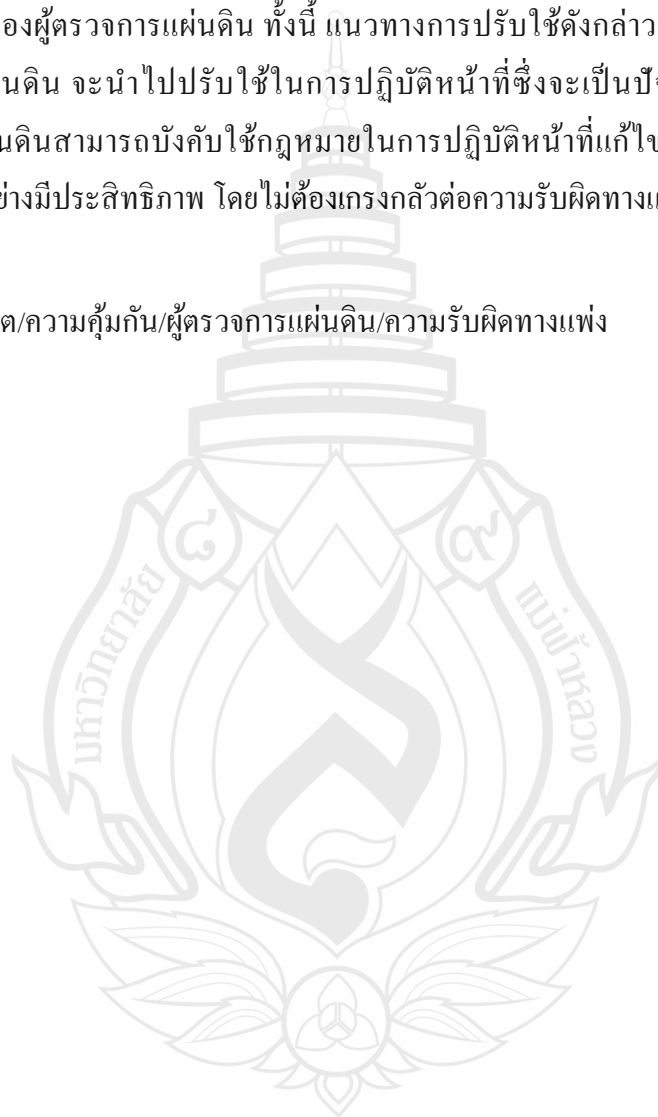
บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาความหมาย ขอบเขต และแนวคิดเกี่ยวกับ “หลักสุจริต” ในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายปกครอง เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่และความคุ้มกันความรับผิดทางแพ่งของผู้ตรวจการแผ่นดินไทยเปรียบเทียบกับแนวทางการปรับใช้หลักสุจริตกับความคุ้มกันความรับผิดทางแพ่งของผู้ตรวจการแผ่นดินแห่งนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย และองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

จากการศึกษาพบว่า แต่เดิมความคุ้มกันของผู้ตรวจการแผ่นดินไทยจากความรับผิดทางแพ่งจะพิจารณาเฉพาะความชอบด้วยกฎหมายในทางรูปแบบอันมีลักษณะเคร่งครัดตายตัวภายใต้เจตนารมณ์ที่มุ่งคุ้มครองไม่ให้มีการโต้แย้งการปฏิบัติงานที่เป็นเนื้อแท้ของผู้ตรวจการแผ่นดินด้วยเหตุนี้ หลักสุจริตจึงถูกนำมาบัญญัติเป็นสาระสำคัญของบทบัญญัติเพื่อเปลี่ยนแปลงให้หลักความคุ้มกันของผู้ตรวจการแผ่นดินไทยจากความรับผิดทางแพ่งลดทอนความแข็งแกร่งลงและสามารถเชื่อมโยงความชอบด้วยกฎหมายเข้าความชอบธรรม โดยหลักสุจริตจะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือชี้วัดความชอบธรรมภายใต้การพิจารณาความชอบด้วยกฎหมายในทางเนื้อหาทั้งในแง่ของความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ อย่างไรก็ดี ในทางปฏิบัติยังไม่เคยมีการปรับใช้ความคุ้มกันของผู้ตรวจการแผ่นดินไทยจากความรับผิดทางแพ่ง ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้เสนอแนวทางการปรับใช้ความคุ้มกันของผู้ตรวจการแผ่นดินไทยจากความรับผิดทางแพ่ง โดยอาศัยจากการศึกษาทฤษฎีหลักกฎหมายทั้งของไทยและต่างประเทศ รวมทั้งจากคำพิพากษาในคดี Micro Focus v NSW (2011) FCA 787 ซึ่งสามารถแบ่งแนวทางการปรับใช้ออกเป็น 4 กรณี ได้แก่ (1) กรณีละเมิดที่เกิด

จากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจการแผ่นดินโดยทั่วไป (2) กรณีละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยสุจริตของผู้ตรวจการแผ่นดิน (3) กรณีละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยไม่สุจริตของผู้ตรวจการแผ่นดิน และ (4) กรณีละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัตินอกเหนืออำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจการแผ่นดิน ทั้งนี้ แนวทางการปรับใช้ดังกล่าวมีความชัดเจนเพียงพอที่ผู้ตรวจการแผ่นดิน จะนำไปปรับใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้ตรวจการแผ่นดินสามารถบังคับใช้กฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่แก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องเกรงกลัวต่อความรับผิดชอบทางแพ่งที่จะเกิดขึ้น

คำสำคัญ: สุจริต/ความคุ้มกัน/ผู้ตรวจการแผ่นดิน/ความรับผิดชอบทางแพ่ง

Thesis Title	Principle of Good Faith and Immunity from Civil Liability for Thai Ombudsman
Author	Wasan Thepmanee
Degree	Master of Law
Advisor	Asst. Prof. Dr. Rung Srisomwong

ABSTRACT

The purpose of this thesis is to find out the meaning, scope and fundamental of the principle of good faith and immunity of Thai Ombudsman relating to “the principle of good faith” in the Thai Civil and Commercial Code and the Administrative law, and also the power and duties of the Thai Ombudsman compares with the New South Wales Ombudsman and Thai’s Independent Organization under the Constitution of The Kingdom of Thailand B.E. 2550 (2007).

This study finds that the immunities of the Thai Ombudsman from civil liability originally considered legality in a strictly fixed form under the spirit of the law to protect the Ombudsman from arguing that the rulings of the Ombudsman’s practices may cause damages to the parties thereto. Hence, the principle of good faith shall be brought to be essence of the law to attenuate the hardship of the Immunity of Thai Ombudsman from civil liability and can be linked to the rationality of the law. The Principle of good faith serves as a measure of legitimacy under consideration the legality of the content in terms of integrity and trust. However, in practice it had not been deployed immunities of Thai Ombudsman from civil liability. This thesis presents an approach to deploy the Immunity of Thai Ombudsman from civil liability that based on the theory of the law, both in Thailand and abroad. Including the judgment *Micro Focus v NSW* (2011) FCA 787, which can divide the deployment into four cases: (1) Violations resulting from the performance of the Ombudsman in general. (2) Violations resulting from compliance with the good faith of the

duties of the Ombudsman. (3) Violations resulting from the acts in compliance with the authority in bad faith of the Ombudsman; and (4) Violations caused by abuse of the authority of the Ombudsman. The guideline of deployment should be stated with sufficient clarity for the Ombudsman shall be deployed under duties which shall be an important tool to promote the Ombudsman to enforce the law on his duty in order to solve the problems arising from complaints effectively without fear of civil liability, which may arise therefrom.

Keywords: Good faith/Immunity/Ombudsman/Civil liability

